

1929-es genfi egyezmény betűjéhez és szelleméhez, amely működését elsősorban a hadifoglyok ügyeire korlátozza. A Nemzetközi Vöröskereszt igyekezett nem beavatkozni a polgári lakossággal kapcsolatos kérdésekbe – a nemzeti Vöröskereszt-szervezetek feladatkörébe –, nem foglalkozott a kisebbségi csoportok kormányzatukkal szembeni védelmével és támogatásával.

A Nemzetközi Vöröskereszt nem tette magáévá a Zsidó Világkongresszushoz tartozó zsidó szervezetek javaslatait, és nem kérte a gettókbán, munkaszolgálatban vagy koncentrációs táborokban fogva tartott zsidók polgári internáltakká nyilvánítását; mely intézkedés talán lehetővé tette volna, hogy az NVK helyszíni ellenőrző látogatásokat tegyen, élelmi-szercsomagokat küldjön és gyógyszersegélyt adhasson. Ezek az intézkedések százezrek életét menthették volna meg. A Zsidó Világkongresszus részéről Aryeh Tartakower és Aryeh L. Kubowitzki (később Kubovy) 1943. december 10-én éles hangú levélben javasolta a fentieket dr. Marc Peternek, az NVK egyesült államokbeli képviselőjének. A levelet 1944. január 5-én személyes megbeszélés követte. Sajnos, az NVK csak 1944. október 2-án kereste meg a német külügyminisztériumot azzal, hogy polgári hadifoglyoknak tekint minden, Németországban és megszállt országban őrizetbe vett külföldit, amikor már mindenki előtt nyilvánvaló volt a Harmadik Birodalom elkerülhetetlen összeomlása.²

Több oka is van, miért hátrította el az NVK a zsidók mentésében való részvételt. Először is, a németek kijelentették, hogy a zsidók nem tekinthetők *internáltaknak*, csak *őrizetesnek*, ez pedig büntetőjogi, s nem polgári jogi kategória. Következésképp nem vonatkoztatható rájuk az NVK azon joga, hogy ellenőrizheti a foglyokkal és internáltakkal való bánásmódot. Az NVK ezenfelül kijelentette, hogy a zsidók miatti állandó tiltakozásokat a hatóságok zokon vennék, és ez kárukra volna a zsidóknak, ahogyan mindenki másnak is, aki az NVK működésében érdekelve van.³ Az NVK a következőkben foglalta össze álláspontját:

Ha a Nemzetközi Bizottságot azzal a céllal hívták volna életre, hogy a zsidókat segítse a háború alatt, akkor meggondolásra érdemes volna ilyen irányvonalat követni, amely a becsületet az életmentés elé helyezi. De nem így áll a dolog. A zsidók megsegítésére, akár csak a deportáltak megsegítésére, nincs semmi jogi alap. Nincs megállapodás, amely ezt lehetővé tenné vagy egy személyi ürügyet adna a bizottságnak a közbeavatkozásra. Sőt, a körülmények mind egy ilyen vállalkozás ellen szólnak. A siker lehetősége teljesen az érintett hatalmak beleegyezésétől függ. És ott van az összes egyéb cél, amelyet a konvenciók vagy az igen régi hagyományok folytán viszont tényleg elérhet a Nemzetközi Bizottság, vagy amelyet oly nagy nehézségek árán sikerült eddig ezeken túl is elérni. A zsidókérdésről vitába keveredni: ez megghiúsítaná az egész munkát anélkül, hogy akár egyetlen zsidót sikerülne megmentenünk.⁴